

Könyvespolc

Párizsi útikalauz – fogyatékosoknak

Nemrég egy könyvet kaptam ajándékba egy francia szociális munkás ismerősömtől: Párizs Polgármesteri Hivatala által kiadott, a francia főváros különböző fogyatékosokkal élő polgárai számára összeállított kézikönyvet.

Az útikönyvek mintájára készült könyv színben is elkülönülő fejezetei sorra veszik a francia főváros különböző területein igénybe vehető segítségeket, speciális juttatásokat. A könyvfejezetei a gyógykezelés-ápolás, pályaválasztás, társadalmi jogok, szolgáltatások, oktatás-képzés, munkahelyek, lakás, mindennapi élet, utazás, sport és szórakozás-lehetőségeire terjednek ki, no meg ez a hasznos kiadvány felsorolja a segítséget, felvilágosítást nyújtó társadalmi szervezeteket is.

A szerkesztők arra kéri a már most is igencsak vastag, 225 oldalas könyv használóit – a különböző fokú és fajtájú fogyatékosokkal élő polgárokat és azok családtagjait, ápolóit –, hogy segítsenek saját észrevételeikkel, tapasztalataikkal, javaslataikkal bővíteni jövőre a kiadványt.

A társadalmi jogok között a speciális képzés (20 év alatti gyerek esetében) és a jövedelemkiegészítő pótlék (20 év fölött) biztosítása mellett a francia fővárosban például még villanyáram-árkedvezményt is kaphat a rászoruló. Az ún. „smaragd kártyával” rendelkezők (azok kaphatják kérésre, térítésmentesen, akik több mint három éve laknak a fővárosban) egy teljes évig ingyen utazhatnak a tömegközlekedési eszközökkel, ingyen látogathatják Párizs összes múzeumait, strandjait és uszodáit, közfürdőit, számukra térítésmentesen kötik be a telefont és szerelik fel a lakásajtóra a biztonsági zárat.

A fények városa a szórakozni vágyó (!) fogyatékosnak is nyújt lehetőséget. Legtöbb színházba, operába, könyvtárba, étterembe gond nélkül be lehet hajtani tolokocsival. Az Eiffel toronyban nem is egy, három felvonó áll a mozgáskorlátozottak rendelkezésére, s az első emeleten tolószékkal használható WC is van.

A speciális képzéstől az átképzésekig oldalakon keresztül olvashatjuk a lakóhelyen végezhető munkát közvetítő címeiket, a munkával segítő központok elérhetőségét.

Félő, hogy ha a mi fővárosunk ilyen információit kötetbe szeretnék gyűjteni, a terjedelemmel lenne gond. Mármint, hogy túl kevés lap telne be... Nemrég azt olvastam, hogy idén 300 millió forinttal kevesebb támogatást biztosít, mint tavaly, a központi költségvetés a rokkantakat, értelmi fogyatékosokat foglalkoztató munkáltatóknak. A Magyarországon élő félmillió rokkant közül mindössze harmincezen tudtak pénzt keresni, valamilyen munkához jutni.

Nálunk a mozgássérülteket a munkahelyükre szállító kisbuszt ellopják, az általuk működtetett információs irodát feltörik, a berendezést pozdorjává törik... Biztosan történik ilyesmi tőlünk nyugatabbra is, de arrafelé talán mégsem ez ami általánosan jellemző...

(Várjuk olvasóink jelzéseit a példa értékű, tehát követhető, hasznosítható jelenségekről, hogy hírt adhassunk róluk lapunkban!)

Szávai Ilona